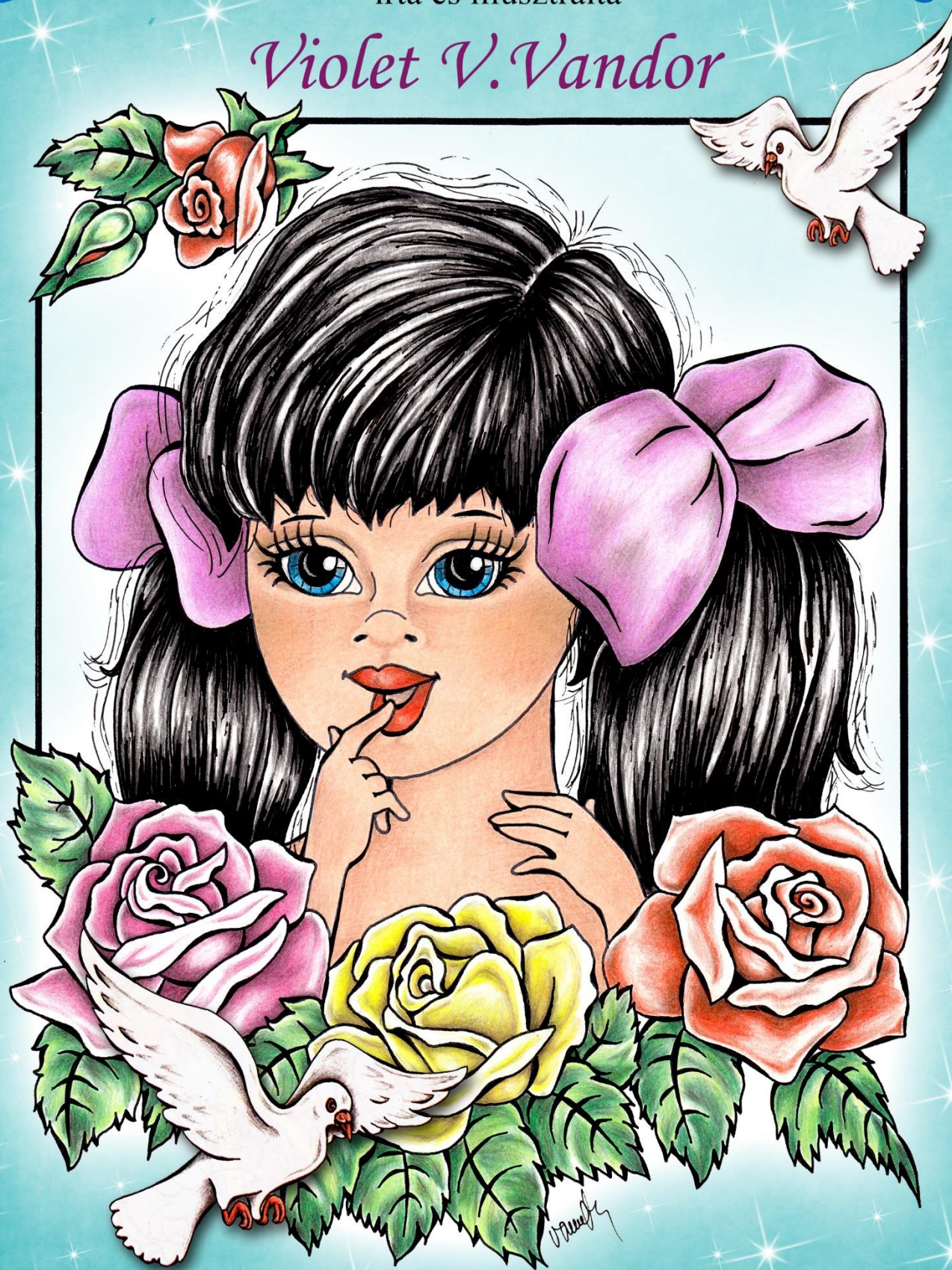

A Három Kőrózsa

írta és illusztrálta

Violet V. Vándor

Szöveg és illusztrációk © Violet V. Vandor

Violet V. Vandor webcím:

<http://fairytale.5mp.eu/>

<https://violetvvandor.5mp.eu/>

E-mail cím: alettaro@yahoo.com

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem használható fel, nem reprodukálható, nem tárolható és nem továbbítható semmilyen módon, a szerző írásos engedélye nélkül.

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője:

Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

PDF: ISBN 978-615-6466-96-9

A Három Kőrózsa

tündérmese

írta és illusztrálta
Violet V.Vandor

Képzelfetek el gyerekek, egy csendes kis falut. Talán épp olyat, mint ahol kedves öreg nagymamátok várja türelmetlenül, hogy hétvégén vidám kacagásotoktól visszhangozzon a máskor oly kihalt udvar. A kertek tövében folydogáló tiszta vizű patakban, egy sereg kiskacsa lubickol, versenyt úszva a patak icipici halacskáival. Tyúkanyó egy fa árnyékába pihent le, s onnan nézi gyönyörködve, hogy kiscsibéi egy tarkaszárnyú pillangót kergetnek, a virágos réten. Azon túl, sűrű erdő nyújtóztatja ágait a felhőtlen ég felé, messze küldve a madárcák szebbnél-szebb dalait.

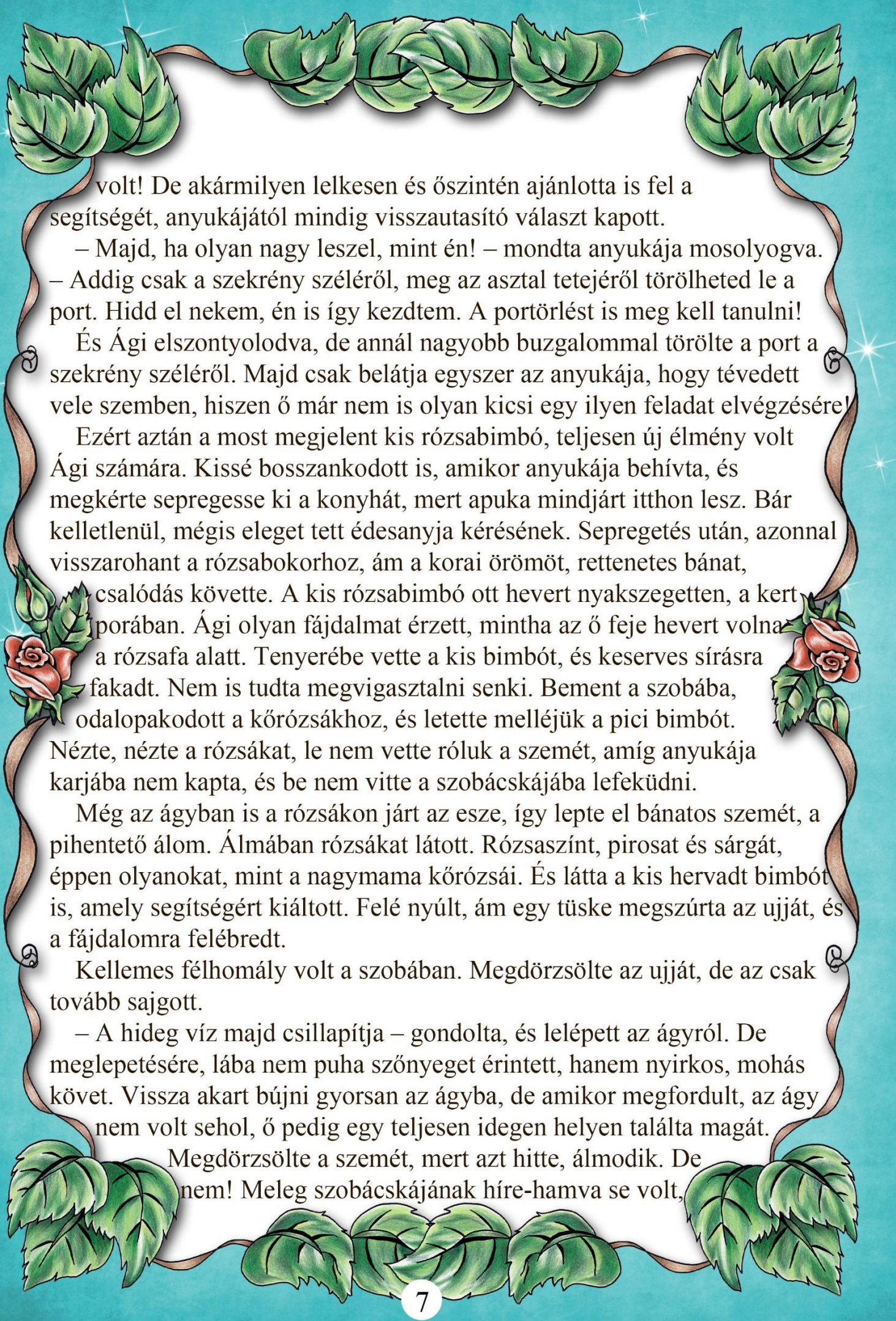
Ennek a kis falunak meghitt csendességében várta Ági türelmetlenül, a holnapi napot. Hogy miért várta oly türelmetlenül? Hát vajon ki tudna türelmes lenni, amikor tudja, hogy holnap egy olyan dologban lehet része, amilyenben még nem volt? Ágika kimondhatatlan örömére, a kertben levő rózsafa, egy piciny kis bimbót rejtegetett tüskés ágai között. A kislány majdnem egész napját a rózsafa mellett töltötte, lesve a gyenge kis bimbó fejlődését. Most biztos azt gondoljátok, ugyan mi olyan érdekes lehet egy kis rózsabimbóban, hogy valaki az egész napját elpocsékolja rá. Pedig hát olyan valakinek, aki még soha nem látott élő rózsát, bizony érdekes lehet. A mi kis Ágink, csak hírből ismerte a rózsát, mivel a földön, hosszú évek óta nem nyílt ki egy rózsabokor sem. Nagymamája húszéves volt, amikor utoljára látott valódi, illatos rózsát a kertjében.

– De szép is volt! – sóhajtott. – Csak úgy pompázott a kert a sokszínű rózsáktól. És most, – vált hangja még szomorúbbá, – mintha megátkozta volna valaki a földet. Még ha fakad is véletlenül egy kis bimbó, holnapra lehull. Csak ez a három kis körözsa maradt meg emlékül – simogatta meg gyöngéd pillantással a féltve őrzött kincset. – Nagyapádtól kaptam – mondta könnyes szemmel, homlokon csókolva Ágit. – Nektek adom, mert az én kezem már nagyon reszket, és el találom törni. Vigyázzatok rá!

És vigyázott is rá anyukája. Áginak még a közelébe sem volt szabad mennie, nem, hogy kézbe vegye, pedig hej, de szerette volna. Mindennap lelkesen ajánlotta anyukájának, hogy letörli a port a rózsákról, nem kell félnie attól, hogy eltöri, mert tud ő ám vigyázni, hiszen már egy nappal nagyobb, mint

volt! De akármilyen lelkesen és őszintén ajánlotta is fel a segítségét, anyukájától mindig visszautasító választ kapott.

– Majd, ha olyan nagy leszel, mint én! – mondta anyukája mosolyogva.
– Addig csak a szekrény széléről, meg az asztal tetejéről törölheted le a port. Hidd el nekem, én is így kezdtem. A portörlést is meg kell tanulni!

És Ági elszontyolodva, de annál nagyobb buzgalommal törölte a port a szekrény széléről. Majd csak belátja egyszer az anyukája, hogy tévedett vele szemben, hiszen ő már nem is olyan kicsi egy ilyen feladat elvégzésére!

Ezért aztán a most megjelent kis rózsabimbó, teljesen új élmény volt Ági számára. Kissé bosszankodott is, amikor anyukája behívta, és megkérte sepregesse ki a konyhát, mert apuka mindjárt itthon lesz. Bár kellenetlenül, mégis eleget tett édesanyja kérésének. Sepregetés után, azonnal visszaroht a rózsabokorhoz, ám a korai örömet, rettenetes bánat,

csalódás követte. A kis rózsabimbó ott hevert nyakszegetten, a kert porában. Ági olyan fájdalmat érzett, mintha az ő feje hevert volna a rózsafa alatt. Tenyerébe vette a kis bimbót, és keserves sírásra fakadt. Nem is tudta megvigasztalni senki. Bement a szobába, odalopakodott a kőrózsákhoz, és letette melléjük a pici bimbót.

Nézte, nézte a rózsákat, le nem vette róluk a szemét, amíg anyukája karjába nem kapta, és be nem vitte a szobácskája lefeküdni.

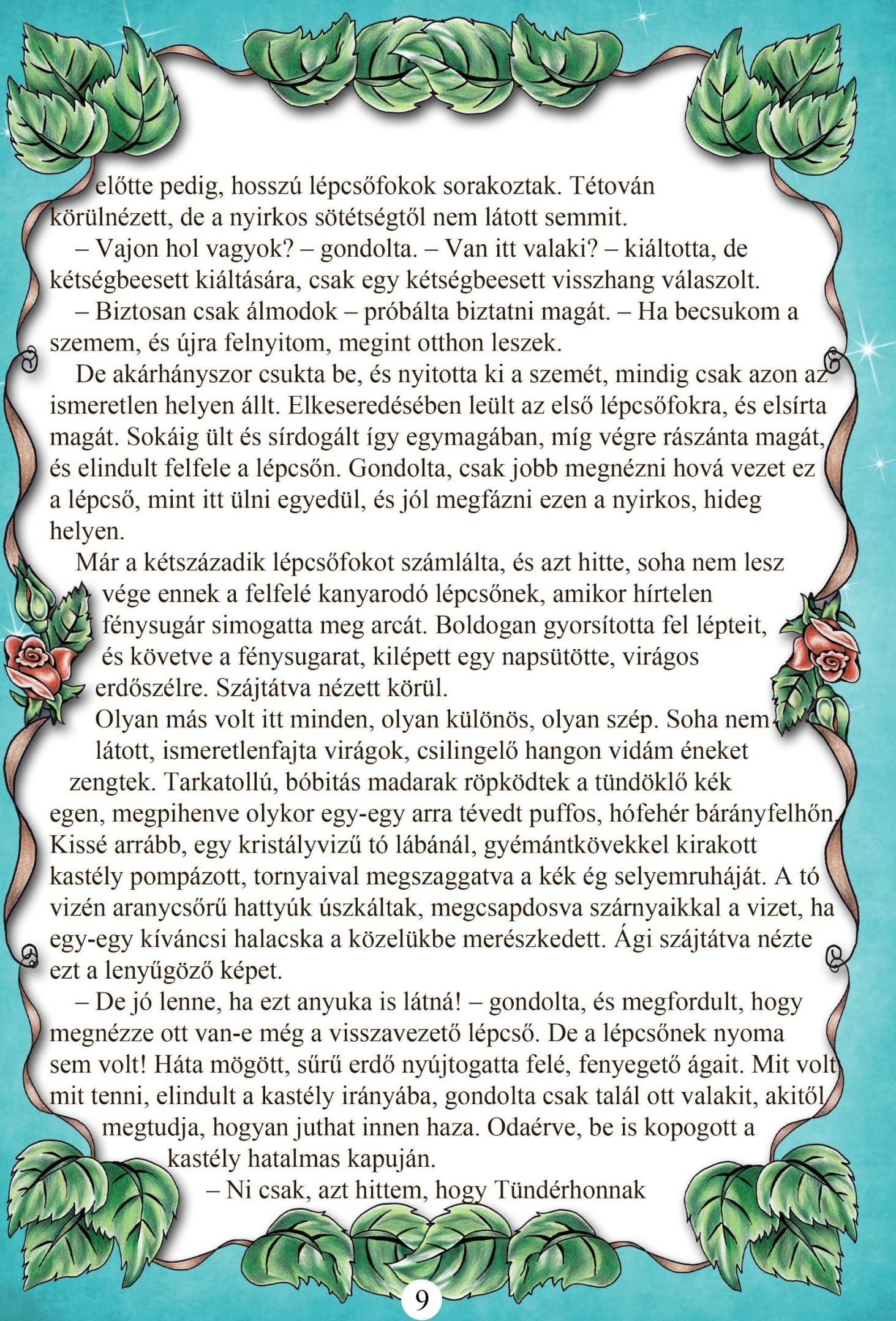
Még az ágyban is a rózsákon járt az esze, így lepte el bánatos szemét, a pihentető álmom. Álmában rózsákat látott. Rózsaszínt, pirosat és sárgát, éppen olyanokat, mint a nagymama kőrózsái. És látta a kis hervadt bimbót is, amely segítségért kiáltott. Felé nyúlt, ám egy túske megszúrta az ujját, és a fájdalomra felébredt.

Kellemes félhomály volt a szobában. Megdörzsölte az ujját, de az csak tovább sajgott.

– A hideg víz majd csillapítja – gondolta, és lelépett az ágyról. De meglepetésére, lába nem puha szőnyeget érintett, hanem nyirkos, mohás követ. Vissza akart bújni gyorsan az ágyba, de amikor megfordult, az ágy nem volt sehhol, ő pedig egy teljesen idegen helyen találta magát.

Megdörzsölte a szemét, mert azt hitte, álmodik. De nem! Meleg szobácskájának híre-hamva se volt,

előtte pedig, hosszú lépcsőfokok sorakoztak. Tétován körülnézett, de a nyirkos sötétségtől nem látott semmit.

– Vajon hol vagyok? – gondolta. – Van itt valaki? – kiáltotta, de kétségbeesett kiáltására, csak egy kétségbeesett visszhang válaszolt.

– Biztosan csak álmodok – próbálta biztatni magát. – Ha becsukom a szemem, és újra felnyitom, megint otthon leszek.

De akárhányszor csukta be, és nyitotta ki a szemét, mindig csak azon az ismeretlen helyen állt. Elkeseredésében leült az első lépcsőfokra, és elsírta magát. Sokáig ült és sírdogált így egymagában, míg végre rászánta magát, és elindult felfele a lépcsőn. Gondolta, csak jobb megnézni hová vezet ez a lépcső, mint itt ülni egyedül, és jól megfázni ezen a nyirkos, hideg helyen.

Már a kétszázadik lépcsőfokot számlálta, és azt hitte, soha nem lesz vége ennek a felfelé kanyarodó lépcsőnek, amikor hirtelen fénysugár simogatta meg arcát. Boldogan gyorsította fel lépteit, és követve a fénysugarat, kilépett egy napsütötte, virágos erdőszélre. Szájtátva nézett körül.

Olyan más volt itt minden, olyan különös, olyan szép. Soha nem látott, ismeretlenfajta virágok, csilingelő hangon vidám éneket zengtek. Tarkatollú, bóbitás madarak röpködtek a tündöklő kék égen, megpihenve olykor egy-egy arra tévedt puffos, hófehér bárányszerű felhőn. Kissé arrább, egy kristályvizű tó lábánál, gyémántkövekkel kirakott kastély pompázott, tornyaival megszaggatva a kék ég selyemruháját. A tó vizén aranycsőrű hatyúk úszkáltak, megcsapdosva szárnyaikkal a vizet, ha egy-egy kíváncsi halacska a közelükbe merészkedett. Ági szájtátva nézte ezt a lenyűgöző képet.

– De jó lenne, ha ezt anyuka is látná! – gondolta, és megfordult, hogy megnézzze ott van-e még a visszavezető lépcső. De a lépcsőnek nyoma sem volt! Háta mögött, sűrű erdő nyújtogatta felé, fenyegető ágait. Mit volt mit tenni, elindult a kastély irányába, gondolta csak talál ott valakit, akitől megtudja, hogyan juthat innen haza. Odaérve, be is kopogott a kastély hatalmas kapuján.

– Ni csak, azt hittem, hogy Tündérhonnak

